

tal her i Folketinget, og der er derved sat en naturlig Grænse for, hvad det er i Stand til at udrette, men jeg haaber alligevel, at Ministeriet vil benytte enhver Chance, som der maatte være for demokratisk Lovgivning i Øjeblikket, og jeg tør da sige ligesom andre af mine Partifæller, der have haft Ordet, at Socialdemokratiets Støtte vil blive ydet dette Ministerium uden Smaalighed, fordi vi godt se de Vanskeligheder, som det nye Ministerium har at kæmpe imod, men vi ere sikre paa, at hvis Regeringen nu kan have en heldig Haand til at føre sin Politik, vil dette Ministerskifte, særlig hvis det kommer til Rigsdagsvalg paa en ny og retfærdig Valgkredsordning, i Virkeligheden betyde Indledningen til en ny radikal, jeg tør ogsaa sige socialdemokratisk Æra i dansk Politik, en Periode, hvorunder det vil være muligt at løse saadanne Spørgsmaal som Indførelse af den almindelige Valgret helt og fuldt og Afskaffelse af den privilegerede Valgret, en bedre Fordeling af Landets Jord, Inddragelse af de uhyre Klostersværdier, som vi have her i Landet, og humane Reformers af forskellig Art, saaledes som de ere fremhævede af flere ærede Medlemmer ved tidligere Lejligheder. Jeg haaber da, at den nye radikale Regering, naar den tager fat paa disse Spørgsmaal, vil løse disse Reformers paa grundig Maade, helt og fuldt ud. Det er netop det, vi i dette Øjeblik behøve, at vi ikke faa de gode gamle demokratiske Krav forkludrede. Jeg er overbevist om, at til disse store Spørgsmaals Løsning ville Regeringspartierne have Flertallet af Nationen med sig, de ville faa Støtte fra de danske Arbejdere, den danske Husmandsstand og overhovedet fra alle frisindede Mænd og Kvinder her i Landet. Det var denne lille Hilsen, jeg har fundet Anledning til at frembære i Anledning af Ministerskiftet.

I øvrigt vil jeg ved denne Lejlighed først fremsætte nogle Ord overfor den nye Regering om Dyrebeskyttelsessagen. Der er saa meget mere Grund for mig til at gøre dette, som det ærede Medlem fra Slagelse (Lange), der forleden Dag talte ganske løst om denne Sag, ikke kom helt godt fra sin Omtale deraf, idet der om Dyrebeskyttelsen efter de Oplysninger, som fremkom bag efter fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe), neppe kunne tillægges hans Ord nogen som helst Vægt. Man plejer at sige, at en Nations Kulturstandpunkt kan bedømmes efter den Behandling, den giver Dyrene. Det er vist meget rigtigt, og jeg vil dertil føje, at i

saa Henseende indtage vi en ikke ringe Plads mellem Nationerne, men naturligvis er der alligevel meget her i Landet i saa Henseende at indhente.

Straffelovens § 297 siger, at hvo som gør sig skyldig i raa Mishandling eller anden grusom og oprørende Behandling af Dyr, navnlig af Husdyr, bliver at straffe med Bøder indtil 400 Rdl. eller simpelt Fængsel indtil 4 Maanedere. Det er for saa vidt en meget god Paragraf, synes jeg, men det er en meget mærkelig Maade, hvorpaa den benyttes. Jeg hører ellers ikke til dem, der holde paa den størst mulige kriminelle Strengthed overfor Menneskene, men jeg mener, det er forsvarligt at kræve Strengthed fra det offentliges Side overfor de Mennesker, som groft forsynde sig mod deres umælende Medskabninger, som ikke selv kunne klage, og som vi Mennesker saa meget mere maa tage os af. Denne Lemfældighed med Hensyn til Gennemførelsen af Dyrplageriparagraffen kan maaske være en Følge af det Synspunkt, hvorunder de retslærde her i Landet bedømme Dyrplageriet. Jeg skal saaledes oplyse, at Professor Goos i sit Skrift „Den danske Strafferets specielle Del“ siger, at Dyret selv kan ikke betragtes som Retssubjekt, juridisk set er Dyret kun en Ting, og det er kun den almindelige Sædelighedsfølelse, som der ved Mishandling og grusom og oprørende Behandling af Dyr tillægges Beskyttelse. Altsaa, Professor Goos mener, at Dyrets Følelse, Smerte o. s. v. skal Samfundet ikke tage sig af. Samfundet skal kun tage sig af Dyret under Hensyn til, at Mennesket ikke skal forarges. Jeg skal endvidere anføre, at i „Almindelig Retslære“ viser Professor Bentzon, at han er af samme Mening, idet han siger, at det kun er Menneskets Interesse, det her gælder om ved Dyrenes Behandling, d. v. s. den umiddelbare Sympati og de økonomiske Hensyn, og endelig skal man tage Hensyn til, at Dyrplageri avler Raahed, og at denne Raahed kan befrygtes en anden Gang at kunne gaa ud over Menneskene selv. Jeg anfører disse Udtalelser af retslærde for at vise, at vi til Trods for vor højt udskregne Kultur ikke ere komne ret langt her i Landet endnu i vor Betragtning af Menneskenes Forhold til Dyrene. Vi, som kaldes Skabningens Herre, stille os paa et saa afgjort egenkærligt og egoistisk Standpunkt.

Naar vore retslærde stille sig saaledes, er det ikke underligt, at vore Dommere kun meget sjældent bruge Straffelovens § 297.